

vilde være saalænge, som Sagens Undersøgelse varer, og at den dernæst vilde udstrækkes saalænge, som dette Straffemiddel efter Dommen vilde blive paalagt. Hermed vilde Fangerne kun være slet tjente. Jeg erindrer kun to Tilfælde i de seneste Aar her i Straffeanstalten, hvor Sager have været henviste til den saakaldte Lugthuusret, som bestod af et Par af Overrettens Medlemmer, der bleve udnævnte til at undersøge Sagerne; men i disse Tilfælde har det eenlige Fængsel, førend Dom blev affagt, været omtrent saalænge som Maximum af den Straf, som efter nærværende Forslag kunde paalægges dem. For nærværende Tid svæver en Sag i Viborg Straffeanstalt for den ordinaire Domstol — for Viborgs Landsoverret, og det eenlige Fængsel har allerede været ligesaa længe for Fangen, som Maximum af denne Straffemaade, der nu bliver overdraget til Bestyrelsen. Jeg troer, at naar man vil vel indrettede Straffeanstalter, er det uundgaaelig nødvendigt at indrømme Bestyrelsen, som skal være ansvarlig for dette Institut, hvis behørig Ledning fordrer et ikke lidet Mod og ikke lidet Kraft til at imødegaae de dermed forbundne Bryderier, jeg siger, det er uundgaaelig nødvendigt, at overantvorde de Vedkommende en vidtgaaende Myndighed, saa at de kunne være visse paa baade at finde den tilbørlige Respect hos Fangerne og staae for dem som den, i hvis Haand deres Skæbne for en stor Deel er betroet; — Fængselsdirecteuren maa have en stor Betydning i Fængens Dine, maa gjøre det tilbørlige Indtryk paa ham. Vil man ikke det, saa opløser man al Disciplin i en Straffeanstalt. Der er ingen Mand, der kan have Indsigt i Bestyrelsen af en Straffeanstalt, som ikke erkender ligesaa høit, som nogen Philanthrop kan gjøre det, hvor vigtigt det er, at han udøver Retsfærdighed; thi enhver Straffeanstalts Orden og gode Disciplin er ikke blot afhængig af hvilken Straffemyndighed der er nedlagt i Bestyrelsens Hænder, men den er netop afhængig af, at Fangerne føle sig overbeviste om, at den Mand, i hvis Hænder deres Skæbne er betroet, fordi den maa være betroet i Gns Haand, er besjælet af Willien til at udøve Retsfærdighed mod Alle, og derfor, er jeg overbevist om, at enhver Straffepræken,

som Indledning i en Anordning om Straffemyndighed og henvendt til Directeurerne for Straffeanstalten er paa sit urette Sted, og jeg er forvisset om, at der maa en ganske anden Indsigt til at afveie den fornødne Grad af Straffemyndighed, som Directeurerne skulle have, end den, som et nofsaa rigtigt philanthropistisk Overblik over andre Forhold kan give.

C. S. Hansen: Ved den første Behandling af denne Sag yttrede jeg, at jeg fandt den Bestemmelse, som findes i Udkastets § 1 Lit. d, saa haard, at jeg saa mig i den Nødvendighed at maatte stemme imod Loven i det Hele, forsaavidt denne Bestemmelse blev bibeholdt; jeg erfarer nu med Fornøielse, at Udvalget i sin Betænkning har foreslaaet denne Bestemmelse forandret fra 6 Maaneders uafbrudt eenligt Fængsel uden Arbejde til 4 Uger ad Gangen og en Mellemfrist af een Uge. Efterat denne Forandring har fundet Sted, skal jeg ikke videre modsætte mig Lovudkastet.

Formanden: Jeg troer dog, at det er en Misforstaaelse, naar den ærede Laler formeente, at Udvalget havde foreslaaet, at Hensættelse i eenlig Celle kun maatte finde Sted i 4 Uger ad Gangen.

C. S. Hansen: Jo, med en Uges Mellemfrist.

Formanden: Ja, det er ikke ganske Udvalgets Forslag, men det vil jo kunne blive nærmere oplyst. — Rigsdagsmanden for Hjørring Amts 2den Valgkreds har Ordet.

N. Sørensen: Med Hensyn til, hvad den ærede Justitsminister bemærkede, da følger jo deraf, at naar, som han sagde, Fangerens Opsørsel og Ordenen i Straffeanstalterne har forbedret sig saameget i den sidste Tid, at Straffe sselvnere komme til Anvendelse i Straffeanstalterne, at da ogsaa mine Forslag virkelig stemme dermed; thi, naar Opsørselen bliver mere og mere human eller mennesskelig, ogsaa fra Bestyrelsens Side, saa kan der jo dog Intet være i Veien for, at det findes yttret i en Lov, som handler om Straffemyndighed, at det